

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 437/2024
04.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јанка Кумборовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 51/23 од 11.09.2023. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 11/24 од 17.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.04.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јанка Кумборовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 51/23 од 11.09.2023. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 11/24 од 17.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 51/23 од 11.09.2023. године окривљени АА и ББ оглашени су кривим због по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па су осуђени на новчане казне у одређеном износу од по 30.000,00 динара, коју су окривљени дужни да плате у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико казне на које су осуђени не плате у остављеном року, исте ће бити замењене казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, а на основу одредбе члана 87. Кривичног законика од окривљеног ББ одузет је један дрвени штап одузет по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Крагујевац 33171/22 од 05.07.2022. године.

Истом пресудом обавезани су окривљени да плате суду на име паушала износ од по 7.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка настале пред судом у износу од по

9.849,355 динара и пред ОЈТ у Крагујевцу у износу од по 14.535,685 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су оштећени ББ и АА ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 11/24 од 17.01.2024. године одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца ОЈТ у Крагујевцу и жалбе бранилаца окривљених и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Јанко Кумборовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и „због тога што је на чињенично стање погрешно примењен закон“, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног АА ослободи од кривичне одговорности.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом на штету овог окривљеног повређен закон из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, тиме што је исти правноснажном пресудом оглашен кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, иако је поступак вођен по оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, што је имало за последицу да је поступак вођен без овлашћеног тужиоца, јер се гоњење за кривично дело лака телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика предузима по приватној тужби. Даље се наводи да оштећени ББ није поднео кривичну пријаву против окривљеног АА надлежном органу у року од три месеца предвиђеном за подношење приватне тужбе, а изјавом датом у првостепеном поступку, да се придружује кривичном гоњењу против окривљеног, не може се пролонгирати овај законски рок, због чега, по ставу браниоца, нису били испуњени законски услови за добијање статуса овлашћеног тужиоца за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени АА, оглашен кривим и осуђен правноснажном пресудом.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произлази да је Основни јавни тужилац у Крагујевцу дана 11.01.2023. године, поднео оптужни предлог Ктo 25/23, између осталог и против окривљеног АА, због постојања оправдане сумње да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, код ког оптужења је остао до правноснажног окончања кривичног поступка. Побијаном првостепеном пресудом, која је у свему потврђена другостепеном пресудом, окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара.

Дакле, кривични поступак против окривљеног АА, вођен је по оптужном предлогу јавног тужиоца, поднетом због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које се гоњење предузима по службеној дужности, при ком оптужном предлогу је јавни тужилац остао до окончања главног претреса и потом изјавио жалбу против првостепене пресуде, поред осталог и због погрешне правне квалификације кривичног дела, за које је окривљени АА оглашен кривим. Следствено изнетом, за кривично гоњење окривљеног, у конкретном случају овлашћени тужилац био је јавни тужилац.

Из списка такође произлази, да је због догађаја који је био предмет кривичног поступка од 05.07.2022. године, оштећени ББ одмах након критичног догађаја прегледан у УКЦ Крагујевац од стране више лекара из различитих области, због повреда задобијених ударцем мотком од стране познатог лица, након чега је МУП РС - ПИ Крагујевац дана 25.08.2022. године поднео кривичну пријаву Ку 873/22, а оштећени је у свом исказу датом у својству окривљеног на записнику сачињеном пред ОЈТ у Крагујевцу дана 03.11.2022. године изјавио да се придружује кривичном гоњењу окривљеног АА.

По оцени Врховног суда, централно питање које се захтевом за заштиту законитости поставља у вези законитости побијаних пресуда јесте да ли се у ситуацији када се спроведе кривични поступак по оптужном акту јавног тужиоца за кривично дело за које се гони по службеној дужности, те суд након одржаног главног претреса на основу утврђеног чињеничног стања оцени да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела за које се гони по приватној тужби, оштећени, који није поднео кривичну пријаву и изјавио да се придружује кривичном гоњењу, у року предвиђеном за подношење приватне тужбе, може сматрати овлашћеним тужиоцем односно да ли је пресудом, којом је у тој ситуацији оштећеном дато такво својство, суд повредио одредбе кривичног поступка по питању постојања оптужбе овлашћеног тужиоца.

По налажењу Врховног суда, у конкретном случају и у односу на кривично дело за које се гони по приватној тужби, а за које је окривљени оглашен кривим, постојала је оптужба овлашћеног тужиоца.

Ово пре свега из разлога, што је кривични поступак против окривљеног АА вођен и окончан по оптужном акту Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, због кривичног дела за које се гоњење предузима по службеној дужности (из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика), а суд је сходно својим овлашћењима из одредбе члана 420. став 2.

ЗКП, којом је прописано да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела, окривљеног огласио кривим због извршења кривично-правних радњи које су биле обухваћене оптужним актом Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, квалификујући их као кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, дакле окривљеног је осудио због извршења лакшег кривичног дела за које се кривично гоњење предузима по приватној тужби.

При томе, из поступања оштећеног ББ, који се одмах након критичног догађаја јавио лекару и навео да му је повреде нанело лице које познаје, произилази да је по његовој пријави догађаја, надлежни орган поднео кривичну пријаву, између осталог и против окривљеног АА, по којој је спроведен поступак по оптужном акту јавног тужиоца за кривично дело које се гони по службеној дужности. Овакво поступање оштећеног, из кога јасно произилази његова воља за кривичним прогоном окривљеног АА, по оцени Врховног суда, у конкретној ситуацији - када је суд након одржаног главног претреса на основу утврђеног чињеничног стања оценио да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела које се гони по приватној тужби, може се, у смислу одредбе члана 65. став 3. ЗКП, уподобити подношењу кривичне пријаве у року из члана 65. став 2. ЗКП, предвиђеном за подношење приватне тужбе.

Сходно томе, те имајући у виду да је поступак покренут и вођен по акту надлежног јавног тужиоца због кривичног дела за које се гони по службеној дужности, а да је суд приликом пресуђења поступио у складу са својим овлашћењем из члана 420. став 2. ЗКП, то околност, што је оштећени изјаву да се сматра оштећеним и да се придружује кривичном гоњењу окривљеног АА, дао након истека рока из члана 65. став 2. ЗКП, значи да је кривични поступак вођен и окончан по затеву овлашћеног тужиоца.

Стога, Врховни суд налази да у конкретном случају нижестепени судови нису повредили одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно нису учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, како се то неосновано указује у захтеву браниоца окривљеног АА.

Осталим наводима захтева бранилац окривљеног АА, оспорава разлоге правноснажних пресуда, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, међутим, како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, не спада у круг повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то Врховни суд ове наводе браниоца није разматрао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић